

KURÝR

Speciální táborové číslo

Na Palubě • Perseus

Mokro na Tursku • Argonauti

???

Pátrátko →

Mé denní sny →

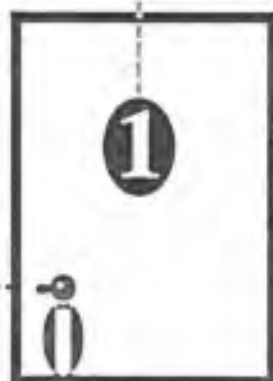
Věčný boj →

JEDNOU TAKLE PO POLEDNI SPIJ VŠAK K VEČERU-TROCHU POPRCHAVA JAKO VŽDYCKY-JEDU NA KOLE PO GRANVILOVĚ ULICI. NA JEJÍM KONCI, TAM KDE SE DO NEKONEČNA STŘETAVA S HASTINGOVOU TŘIDOU JE TOTIŽ POSTOVNÍ STANICE A V NI JE BOX 167 A V TOM BOXU OBČAS DOPIS Z RŮZNÝCH DALEKÝCH ZEMÍ-ONTARIO, ČECHY A TAK PODOBNĚ. KDYŽ JSEM TEDY VYPRÁZDNIL BOX A ZJISTIL ŽE MI PIŠE DAG Z NERUDOVY ULICE TAK JSEM...ZAJASAL A PAK TO PSÁNÍ OTEVŘEL A UVNITŘ MIMO JINÉ BYLI I KURÝROVÉ. TŘI. MALI A POMAČKANI. TATU MAJI U DRAHY. ASI. ZHLUBOKA JSEM SE NADECHL, NEB JSEM JIŽ Z MINULA VĚDEL CO MNE ČEKA. GRAFICKÝ TEROR. JEJIKOŽ JSEM V TOMTO POLI VELICE SENSITIVNÍ TAK JSEM SE MUSEL NADECHNOUT DVAKRÁT. PAK JSEM PŘESTAL DÝCHAT. KDYŽ JSEM VŠE PREČETL A PROBÍRAL SE, ZHODNOTIL JSEM PODVĚDOMĚ KVALITU OBSAHOVOU-KVALITNÍ-TAK JSEM SI JAKO VŽDY POMALU A POTICHU ZANAŽIKAL V KOUTE POSTOVNÍ STANICE A NAD GRAFICKOU UPRAVOU A ROZHODL O TOM NAPSAT NEJVVYŠŠÍ A NEJTĚŽŠÍ AUTORITĚ STŘEDISKA. (NEJTĚŽŠÍ Z HLEDISKA DUŠEVNÍ PRODUKCE, SAMOZŘEJMĚ. JAK JINAK?) NASEDNUV NA MĚ MODRÉ HORSKÉ KOLO HLEDAČ STEŽKY VYDAL JSEM SE ZPĚT NA OSTROV A DO ŠKOLY.

ASI O TÝDEN POZDĚJI JSEM PSAL ODPOVĚD A ZAČAL VYJENOVAVAT VŠECHNY TY HRŮZOSTRAŠNÉ A ZRŮDNÉ CHYBY A JAK TAK DATLUJI NA JABKU ZJIŠTUJI ŽE MAM HLAD A TAK JSEM SI ŠEL KOUPIŤ KANADSKOU NÁPODOBENINU ČESKÉ HOUSKY A NĚCO MALÉHO K TOMU. KDYŽ JSEM SE NAPLNIL TAK JSEM CHVÍLY MYSLEL (KRATCE-SKUTEČNĚ-PŘISAHAM) NICMÉNĚ TO STAČILO K MÉMU UVĚDOMNĚNÍ ŽE POPISOVANÍM CHYB SE ASI NIKAM NEDOSTANEME. NAVRHL JSEM TEDY NEJVVYŠŠÍMU A PANU REDAKTOROVI FILIPINOVY ŽE GRAFICKY UPRAVIM JEDNO ČÍSLO KURÝRA A ONI MNE BOHUŽEL VZALI ZA SLOVO, POSLALI PAR FOTOGRAFII A SPOUSTU ČLÁNKŮ A ŽE PRŮ TO MA BÝT DO KONCE ZAŘÍ. SLIBY SE MAJI PLNIT TAKŽE JSEM SE DAL DO PRACE...

Kurýr č.1
Ročník 12 1993/1994
Občasník admirality Gemini
Říjen 1993

redakční rada:
Filipino
Frodo

spolupráce:
Dag
Matěj
Lap

uzávěrka příštího čísla:
2. listopadu 1993

cena:
5 Kč
.25 C\$

© 1993 Gemini

OBSAH

KURÝR

Redakční sdělení.....	4
Informace	5

Perseus

Na Palubě (<i>Petra</i>)	7
Papír nestačí (<i>Matěj</i>)	9
Untitled (<i>Rhea</i>).....	11

Argonauti

Mokro na Tursku (<i>U2</i>)	15
Tábor Argonautů (<i>Rehoř</i>)	17

Calypso

Dřív než vyjde světlo dne (<i>Pája</i>).....	19
--	----

Historie Gemini (<i>Fletcher</i>).....	20
Lipnice (<i>Tatanka</i>).....	21
Král musí zemřít, býk přichází...(<i>Filipino</i>).....	21
Z Námořnické knížky (<i>Petra</i>)	22
Mé denní sny (<i>U2</i>)	23
Věčný boj (<i>Matěj</i>)	24

Čiňte Kurýra je s qualem

Redakční Oznámení

Milí čtenáři Kurýra,

dostáváte do ruky první číslo tohoto ročníku, které není zcela obvyklé, či spíše obyčejné. Redakce Kurýra totiž využila Lapovi nabídky, že je ochoten jedno číslo graficky zpracovat. Možná všichni nevíte, že Lap žije v Kanadě (o to více si vážíme jeho ochoty pomoci), kde studuje graphic design (grafická úprava). Tato nabídka byla zajímavá především ze dvou důvodů: za prvé bude tento Kurýr skutečně hezky spracován a tím pádem se vám bude více líbit a za druhé bude poučením i pro nás, jak by správně měl takový časopis vypadat. Na druhou stranu, prosím, omluvte případné chyby, které v důsledku několika tisíc kilometrů ležících mezi námi a Lapem, mohou vzniknout.

Téma

Od příštího čísla se budete v Kurýru setkávat s rubrikou, nazvanou Téma. Tato rubrika je určena pro všechny, kteří by chtěli přispět, ale neví si rady s tématem na který by měli psát. Toto téma bude vždy dopředu ohlášeno v Kurýru a v příštím čísle budou otištěny vaše názory, pocity, či postoje k tomuto tématu. Budeme se snažit, aby téma bylo vždy co nejjasnější a pokud možno vám blízké. Neočekáváme žádné filozofické úvahy, ale pouze váš, byť zcela prostě a jednoduše vyjádřený názor. Proto nemusíte mít vůbec žádný strach, i když jste třeba nic podobného nenapsali!

Naše první téma zní: knížky. Konkrétněji, jaké knížky čteš nejraději (eventuálně jaká je tvá nejoblíbenější), co se ti na nich nejvíce líbí, jestli vůbec knížky čteš, považuješ je za zábavné nebo nudné, užitečné nebo zbytečné, podle čeho si knížky vybíráš, která literární postava se ti nejvíce líbí a proč atd.

Příspěvky je nutno dát Frodovi či Filipínovi do konce uzávěrky. (2. listopad)

Prázdninová soutěž

V naší prázdninové soutěži o nejlepší prázdninový příspěvek, kterou jsme vyhlásili v posledním Kurýru před prázdninami (č.8) vyhrává Tatanka svým příspěvkem o Lipnici. Získává tímto možnost vybrat si ze tří našich cen.

Argonauté odcházejí

Středisko Gemini sdružuje oddíly určitého typu a zaměření. Neznamená to, že by tyto oddíly musely být zcela a do puntíku stejné, ale musí se shodovat v základních rysech a bodech. Mezi nejdůležitější patří středisková zásada výběrovosti a náročnosti. A právě v tomto ohledu se Argonauté (respektive U2 se Zilvarem) začli víc a více odlišovat. Nerozuměj tomu tak, že je na tom něco zlého - každý může činnit, jak se mu zlíbí, ale aby mohl být členem Gemini, musí být zajedno se zásadami, určenými

Organizačním řádem. Proto se Argonauté rozhodli vyplout nezávislým směrem. Přejeme jim samozřejmě mnoho štěstí v jejich další činnosti.

Vysoká Škola Gemini

Dalším výrazným bodem, který admirálita (již bez Argonautů) projednávala, byla Námořní akademie. Přesněji její zatím nejvyšší stupeň - pro boatsmany, vícekadety, kadety a kapitány - nazvaný proto Vysoká Škola. Něco takového zatím Gemini nemělo! Obsahuje hlavní vědomosti, které by měli prokázat všichni od boatsmana výš. Tyto znalosti však nebudou pevně dány, ale přizpůsobeny především věku a hodnotě toho kterého člověka. Absolvování Vysoké školy Gemini by mělo pomoci každému budoucímu boatsmanovi - či vyšší hodnotě - získat přehled o spoustě vědomostí a zásad s výkonem jeho oddílové či střediskové hodnotě spojené. Vysoká škola Gemini zahájí činnost v nejbližší době. Možná budeš právě ty patřit k jejím brzkým absolventům?!

Frodo

**Tábor
Persea**

Na palubě

Petra

místo:

Stankovský rybník

datum:

2.-22. srpna 1993

počet účastníků:

30-33 Perseáky

Legenda:

Plavba Kolumbových lodí a

objevením Ameriky -

pardon, objevením nové

cesty do Indie.

Počasí:

právě těch 21 dnů

prázdnin, kdy nepršelo

(kromě pár bouřek)

Na začátek bych chtěla říci, že článek byl psán se záměrem, aby si i člověk, který na perseáckém táboře nebyl, o něm mohl udělat obrázek a pakliže při současném stavu střediska ho budou číst převážně Perseáci, tak snad alespoň uvidí názor na některé věci někoho z kapitanátu. A doufám, že jestli bude mít někdo z vás na něco názor jiný, že se ozve nahlas - ať už do Kurýra nebo mně.

První Perseáci dorazili na tábořiště 28.7. Předtáborovku tvořili Břk, Petra, Rhea, Flve, Basket, Kiwi, Tatanka, Lot, Matěj a Filip. Přes den byla samozřejmě na programu práce, jejíž tempo bohužel neodpovídalo našim potřebám. Když se k tomu přidaly ještě v Praze zapomenuté cihly a nedostatek hřebíků, dopadlo to nakonec tak, že při přejezdu oddílu nestálo ještě kapo ani kamna (doufejme, že chybami se člověk učí). Večer jsme strávily u ohně povídáním např. o Americe, školství, představách o táboře, o cestování na Korsiku a do Skandinávie, o jednotlivých přítomných lidech. Když přijel zbytek Persea, pokračovalo se samozřejmě se stavbou, která se však proti očekávání všech protáhla na celý týden. Největší podíl na tom asi mělo: velký počet mladších, nezkušených členů, špatný stav (popřípadně žádný stav) potřebného osobního nářadí (jacky, sekery) a špatná kvalita krajinek, kvůli níž jsme museli stavět podsady z kulatinek. Ale i přesto, že to byla práce namáhavá a zdoluhavá, neztráceli Perseáci dobrou náladu.

Velkou komplikací, kterou nám stavba přinesla, bylo zkrácení času na samotný program, což se projevilo velkou hustotou putování a s tím souvisejícím malým počtem her a třeba obden plánovaného posilování. Putování byly celkem čtyři, z nichž každé mělo, myslím, svůj význam a něčím se od těch ostatních lišilo. Putování do Třeboně bylo celooddílové a bylo by barbarství, nepodívat se do jednoho z nejhezčích jihočeských městeček. Putování dvojic má nenahraditelné kouzlo 24 hodin strávených s jediným člověkem (pro mladší to byl sice jen jeden den, ale i tak), posádkový den ani nemuselo být

putování, to záleželo na posádce a tábor bez závěrečného putování? Bez vyzkoušení si toho, že zvládnou jít čtyřicet kilometrů, zvládnou jít přes noc? To by byla škoda jak pro jednotlivce, tak pro posádkovou atmosféru. Tolik k tomu, co mohlo někomu připadat namáhavé či nudné a co ubralo čas na hry.

I přesto, že téměř polovinu času strávil oddíl mimo tábor, nabrala letos legenda na obrátkách. Největší zásluhu na tom měli nováčci, kteří bojovali o každý uzel (uzle mohli získat především za NK, různé práce a hry; po získání sta uzlů postoupili o hodnost výše, čímž získali nějaké další právo a také pohodlnější a lépe placenou funkci), snažili se, plnili do NK. Téměř všichni z nich si splnili lodníka druhé třídy. Co jim dělalo trochu problémy (a nejen nováčkům) byl pořádek. Neustále někde zapomínali své věci, nemluvě o tom, že někteří si nedělali ani násilí vyhazovat třeba papíry do kamen a klidně je pohodili někde po tábořišti. A kapitanát chodil a sbíral zapomenuté věci a Perseáci se hromadili v černé bedně (někteří až pětkrát najednou). No a potom právě ti černobedníci odklízeli tábořiště, pomáhali službě a dělali jiné nepříjemné práce ve svém volném čase, takže mnohdy ani žádný neměli. Ale jinak, co se týče nováčků, se na táboře podařilo asi to nejdůležitější co se mělo: předtáboroví nováčci jsou nyní v Perseu jako doma.

To by bylo k celkové atmosféře. Ted ještě pár nejvýraznějších bodů. Podle reakcí si velkou oblibu získaly večerní poslechy vážné hudby a decibelik a pozitivní vztah k hudbě se projevil i krásným koncertem Jirky a Haničky a jeho přijetím, nebo příjemným večerem při návštěvním dnu, kdy tatínek Piráta hrál na housle - nejprve vážnou hudbu a pak i lidovky, při kterých jsme ho mohli doprovázet zpíváním či pobrukováním.

Rozporupně působila návštěva Argonautů a pár starších členů střediska, která začala přepadem. Někomu se neobvyklý noční zážitek líbil, některým připadalo chytání a svazování lidí, které znali, příliš surové. Ovšem druhý den, který si pro nás hosté připravili (s malou rogersárnou, velkou míčkovkou a malováním pocitů na záda či těla ostatních) se líbil, myslím všem. Trochu jinak, než se předpokládalo, dopadlo také závěrečné putování, kdy ani jedna posádka nenalezla poklad ukrytý v rybníku. Asi není nic příjemného po celodenní chůzi hledat něco dva metry pod vodou ve čtyři hodiny ráno, ale těžko soudit, zda vzdání hledání způsobila únava, nebo pouze nechut' se v takovéhle situaci překonat. Je fakt, že Bříkovi se podařilo ho vylovit během dvou ponoření.

Pár slov na závěr: určitě by šla nalézt ještě spousta věcí ke kritice (málo výcviku na vodě...) i ke chvále (večerní povídání zaměřené na sexuální výchovu...), ale souhrnně lze říci, že se přeci jen projevila lonská zkušenost a letošní tábor byl lepší nežli Sargo (jak organizací, tak náladou) a jestli to takhle půjde dál, tak se, Perseáci, můžete na ten příští jen těšit. 🍀

Papír nestačí

Matěj

Měl a chtěl bych v tomto článku napsat něco o našem táboru. Tedy o táboru Persea, který se teď už na věky bude nazývat 'Na Palubě'. Jenže je tu takový malý háček: mezi čtenáři Kurýra jsou jak lidé, kteří na našem táboře byli, tak ti ostatní (jak alespon doufám). A protože bych chtěl napsat něco pro všechny, napíšu to radši dvakrát. Jednou se budu snažit vylíčit spíš průběh tábora a co se dělo a podruhé pro ty, kdo tam byli a vědí jak tábor vypadal pak napíši něco o svých osobních zážitcích a pocitech.

Nejdříve tedy pro ty nezasvěcené. Tábor "Na Palubě" se celý odehrál na břehu Stankovského rybníka na malém prostranství skoro v lese. To místo bylo doopravdy nádherné, nikde žádné chaty, rybník úplně čistý a tři metry od stanu. Občas tam sice zavítali nějakí houbaři, rudí břichouši nebo rybáři, kteří závistivě pozorovali, jak se koupeme, ale jinak je to opravdu skvělé místo. A hned přes rybník je Rakousko.

Sem tedy přijela 28. července předtáborovka a jala se budovat kapo, latrínu, molo a tak podobně. To se jí však moc nedařilo, a tak když pak 2. srpna přijeli novopečení námořníci, nebylo zdaleka ještě všechno hotové. Nezbylo než stavět dál, dalších asi pět dnů. Mezitím už se rozjela legenda a tak naše (vlastně Kolumbovy) lodi Santa Maria, Pinta a Nina vypluly na širé moře. Směr Indie, cíl koření.

Cestou se zastavovaly na mnoha různých místech a námořníci je postupně prozkoumávali. Tak jsme třeba objevily Třebon, po posádkách prozkoumali celý kraj a pak ho ještě prošli po jednotlivcích. Tato 'narušení' a také návštěvní den způsobila, že jsme hráli méně her a také legenda byla trochu rozstrkána. Pro lidi, kteří neradi chodí a rádi se honí po lese, to asi byla trochu otrava, ale ať si přečtou Karpatské Hry od M. Nevrlého. Většinou se to ale snad líbilo. V třetí fázi tábora, hlavně posledních pár dnů jsme to trochu dohnali a hry se hrály skoro pořád. To už jsme ale byli v Ame-ne, vlastně v Indii, kam jsme pluli. Tam jsme se dozvěděli o pokladu místních obyvatel (admirál Kolumbus jim říkal Indiáni, ale byli to Aztékové) a nakonec jsme se ho vydali hledat, vidina zlata nás omámila a zapoměli jsme na koření. Šli jsme celou noc a k ránu jsme byli všichni hrozně unavení a měli spoustu krásných nových zážitků. Poklad jsme však nenašli, Aztékové jsou chytřejší, než jsme si mysleli. Dorazili jsme však v pořádku a domů dovezli spoustu zlata, které jsme vydělali. Nejvíce ho měla Danae, třetí byla Kirké a mezi nimi Pegasos. Cestou domů ještě pár námořníků onemocnělo a ty, kteří se neuzdravili, jsme naházeli do moře žralokům.

Kdož jste byli na Sargo..., určitě jste upozorovali nějaké rozdíly oproti letošku. Loni jsme (cptnat a boatsmani) měli mnohem menší zkušenosti s vedením tábora. To se projevilo hlavně v organizačních věcech. Letos jsme byli o mnoho moudřejší a spoustu věcí jsme zvládli podstatně lépe. Fungoval např. velden, mnohem lépe klapla legenda, atd. Na druhé

straně jsme ale ještě nebyli dost moudří, takže mnoho věcí nevyšlo. Například stavba trvala zase hrozně dlouho, v kronice byly po táboře asi čtyři zápisy, všichni jsme byli dost utahaní a nevyšel ani plánovaný harmonogram, z čehož plynula např. již zmíněná roztržitost tábora a přemíra putování. Ale všechno to víme, příští rok to bude zas lepší.

A ještě je tu jeden obrovský rozdíl oproti minulému táboru. Loni to totiž u Indiánů vypadalo jak po nájezdu bělochů. Všichni vypadali znuděně jak mrtvolky, žádné nadšení. A indiánské obleky se nosily snad jen na nástup. Na palubě byla atmosféra úplně jiná. Pořád tu bylo vidět spoustu nadšených námožníků, kteří si plnili body z Námožnické, cachтали se ve vodě, nebo se učili kormidlovat. Odevšad čísla energie a elán.

Tolik teda stručně k průběhu tábora a nejdůležitějším věcem na něm, jestli jsem něco zapomněl, tak mě doplňte. Myslím ale, že i přes drobné nedostaky se tábor většinou Perseáků líbil a celkově vyzněl pozitivně. Alespon mě o tom někteří přesvědčovali a snad to na nich bylo i vidět. Snad se tedy nemýlím...

A jaké byly mé pocity v průběhu tábora? Na začátku jsem byl čerstvý a plný chuti. Bavilo mě si s někým povídat, poznávat nové lidi. A bylo jich tam půlka oddílu, nováčci, kteří do konce tábora docela dobře zapadli a odvykli i svým školním způsobům, které mi někdy vadily na začátku tábora. Z toho kontaktu s lidmi jsem měl velice dobrý pocit a dá se říci, že mě to uspokojovalo. Ale jak tábor postupoval, byl jsem stále unavenější ze svých funkcí a povinností a kontaktu s lidmi ubývalo. A já se cítil nespokojen a to mě štválo. Vzpomínám si, že na lonském táboře jsem se cítil svými povinnostmi vytížen a nějakou velkou potřebu kontaktu s lidmi jsem nevnímal. Letos ale ano, měl jsem o ně mnohem větší zájem, ale nezbýval mi čas a síly. Odpočinout jsem si nedokázal ani ve svém volném čase, až snad ke konci tábora. I odpočinout si a odreagovat se musí člověk umět. Nemluvě o organizaci svého času... Proto jsem se já a asi i ostatní boatsmani cítili mimo. Bylo to trochu i tím, že jsme se neúčastnili všeho programu a ztratili kontakt i tady. To bylo také to, co spoustě lidem asi vadilo, těm se omlouvám...

Ale mezi tou únavou a nespokojeností sám se sebou byla spousta věcí, na které budu rád vzpomínat. Například ony již zmínované první dny tábora. Nebo putování. Putuji totiž hrozně rád, baví mne jít s batohem na zádech a s posádkou krajem, ať už je to ve dne či v noci, s cílem i bez cíle. Zvláště noční putování mne - a snad nejenom mne - okouzlo. Atmosféra večerního západu slunce a úsvitu na pochodu, stejně jako noční cesta neznámou krajinou jsou neopakovatelné zážitky a stávají se jen jednou za rok, právě na závěrečném putování. Ale i prostá radost z chůze někam...

Nebo večerní táborové ohně. Všichni sedí v jednom kruhu, naladěni na jednu notu spolu kdesi uprostřed lesů a zpívají. Zpívají rádi a s nadšením, v jejich uších se odráží plápolající ohen. Pak píseň utichne a někde něco říká, nebo se něco hraje. Ale to není tak důležité. Důležité je, že jsou si blízcí, mají se rádi a je jim spolu dobře...

Tak tedy na závěr: ačkoliv mi spousta věcí nevyšla tak, jak bych si představoval, mám z tábora dobrý pocit a těším se na další, abych mohl opravit své chyby a zažít znovu tu spoustu věcí, na které papír a slova nestačí... ■

Rhea

Nejdříve pár povrchností, jako že nám počasí až neuvěřitelně přálo (dohromady přišlo asi 2 dny), místo bylo perfektní až na trochu domorodých obyvatel a tábor se konal oproti normálu v srpnu, což mě osobně vůbec nevadilo.

Co bych chtěla napsat se dá v podstatě rozdělit na dvě části: organizační a to ostatní 'jemnější' - vše z osobního hlediska, takže se nesnažím o objektivnost.

Část první. LEGENDA - zatímco minulý rok se v podstatě vůbec nerozběhla, stala se letos jedním z nejvýraznějších bodů tábora. Neustále se skoro všichni snažili získat další uzle, aby mohli postoupit o lodní hodnost ("Vo co de? Vo uzle"). Největší motivací byly hlavně nevýhody spojené s nízkými hodnotami (ano, mít postavený stan a nespát v něm spát není žádná labuť) a pro starší členy pak energie novopečených plavčků, kteří si plnili jak draci. Samozřejmě ani letos ještě nebyla úplně propracovaná, na něco se zapomělo, další se neřeklo dost jasně, atd... Ale určitě je vidět vzestupné tendence. Mne osobně postup po hodnotách už moc ne bavil a byla to spíš taková povinnost: "Přece nemůžu mít nižší hodnotu než nějaké plavčků?"

Dalším poměrně výrazným bodem bylo PUTOVÁNÍ. Někdo s tím nebyl moc spokojen, ale mně to nevadilo. Nepoznat okolí tábora je dost škoda a putování jsou pro to nejideálnější. Samozřejmě je také mnohem větší šance dostat se s někým do většího kontaktu, než při jakémkoliv hře.

Nejzajímavější pro mě bylo putování dvojic. Člověk nemá často šanci být jen s jednou osobou 24 hodin a myslím, že je to dobrá zkušenost. Naše putování s Lexou nebylo zrovna nejideálnější - moc jsme si nerozuměli a občas byla docela dusná atmosféra, ale teď po měsíci je to pro mě jeden z nejzajímavějších zážitků a vůbec ne záporný. Hledím na to jako na takovou zkoušku jednoho z mých vztahů a to že nedopadla zrovna nejlíp, mě nutí spíš k tomu, abych s tím něco dělala, než abych nad tím spílala.

Přibližně v polovině tábora pak PŘEPAD, určitě další ze silných zážitků (ať už v dobrém, nebo špatném slova smyslu). Došlo zde k nedorozumění mezi lidmi s jinou 'filozofií' (je dost podivné nazývat takto U2 se Zilvarem, lidi ze stejného střediska, kterým by mělo jít o to samé) a mezi částí starších Perseáků. Šlo hlavně o to, že Matěj s Frodem, kteří byli večer zajati, se cítili ukřivdění (či jak to mám nazvat) tím, že museli 'trčet' svázání několik hodin u ohně přepadávacích, aniž by se s nimi nějak domluvili (otázka je, jestli mohli, nebo nechtěli), dále pak o hrubou atmosféru celého přepadu, která ovšem nebyla podle mě vinnou jen přepadávacích, a nakonec o celý smysl přepadu - že šlo v podstatě jen o to, kdo koho líp sváže, nebo mu uteče. Osobně mi připadal úplně normální, snad jen byla chyba, že vlastně nestačili ani přepadnout tábor a už byl strhnut poplach, čímž se pak zájímání jednotlivých osob stalo trochu bezúčelné. Ale ono nedorozumění bylo dost zbytečné a dalo se vyřešit nějak

normálně (nestačila jsem se divit, co je to klučí hrdost).

Asi posledním mým nejvýraznějším zážitkem byl jeden z večerních programů rozdělený na mladší a starší. U mladších probíhal sexcyklus a u nás starších povídání, při kterém se povedla navodit upřímná atmosféra. Nejdříve jsme se bavili o svých láskách a sexuálních zážitcích a potom jsme většinou jen tak nat'ukli nějaké téma jako - co si představíme pod pojmem zamilovanost a vůbec láska, jak bychom si představovali svůj vztah s někým, jak hledíme na sex v oddíle, atd... Zase jednou po dlouhé době jsem se cítila fakt příjemně. Normálně jsem si povídala s lidmi, kteří jsou mi blízcí a které mám ráda. Na těch pár hodin se tam podařila atmosféra, o kterou se myslím stále všichni snažíme. Proč se to povedlo právě tentokrát. Všichni tam vlastně byli s takovým pocitem, že když si prostě budeme chtít povídat, tak si povídat budem a když to nepůjde, tak se nic neděje - třeba si zazpíváme. Velký vliv měl samozřejmě i malý počet a intimčo v jednom stanu a to, že jsme byli všichni pozitivně naladěni, čili žádný rušivý element. A tím, že jsme tam byli jen ti starší, odboural se i podvědomý pocit - 'aby se ti mladší něco dozvěděli'.

Program na každý den se připravoval vždy večer předtím (po večerce) v kruhu kapitánském, který se ovšem značně rozšířil: přístup měli i starší členové jako já, Magi, Tereza, Lot, Five... Většinou to bývalo úmorné, neboť člověka zmáhala únava, ale zase nechtěl odejít, aby mu něco neuteklo. Praktičtější by bylo napláňovat vždy na dva dny dopředu (nastala by i

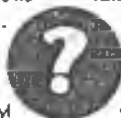
na stanici Malostranská

Policie vyšetřuje

Hobí středního věku a nadměrné inteligence s filozoficko-psychologickými inklinacemi-takzvaný Frodo Hobitus byl všude spatřen pozornými občany na stanici Malostranská. Podle očítých svědků hobit vystoupil i přes opakovaná varování do kolejí a odebral se se směrem Hradčanská. Inspektor Ostružina, který případ vyšetřuje sdělil tisku, že podle výpovědí svědků, spáčené individuum byl

Světověznámý autor Grašunka Zelený popisuje ve svém nejnovějším románu současnou situaci na dalekých Filipinských ostrovech. Náš recenzent však varuje a fakty potvrzuje, že namísto fiktiv-

skutečně hobit. Chlupatá chodidla ho prozradila. Inspektor Ostružina pátrá po organizované skupině hobitů, který podle jeho mínění pašují minerálky z Butovic do Karlína. Všeobecně se usuzuje, že k tomu používají privátní tunely, které jsou napojeny na pražské metro. Peníze získané touto nekalou činností investují do knih, což je činnost zvláště nebezpečnými individuáli. Pokud máte jakoukoliv informaci ohledně hobitů kontaktujte inspektora Ostružinu, telefon 24.39.228

Velrybě operován vodotrysk Záhadné zmizení potrubí ze staveniště plynovodu Družba konečně vysvětlena

V noci z pátku na sobotu byla gronská turistka velryba Vilhemína operována pro akutní zánět vodotrysku. Operaci provedl zdárně a bolestně MuDr. Sardinka již v budově Pražských Vodáren v Podolí. Jelikož velryba Vilhemína je tak trochu malíčko obrovská MuDr. Sardinka se musel porozhlédnout po vhodných trubcích. Jelikož ani U Rotta neměli velrybí velikost pan Sardinka se v zoufalosti rozhodl "vypůjčit si" potrubí používané normálně ke stavbě plynovodu. Poté co ukončil zdárně operaci mu ale svědomí nedalo a šel se přihlásit na policii, kde musel dvě hodiny přesvědčovat strážmistra Botku že se dopustil nekalého činu.

Podle posledních zpráv velryba Vilhemína odpočívá pod Mánesovým mostem, kde se připravuje na plavbu zpět a MuDr. Sardinka je na pozorování v Psychiatrické léčebně pro slušné lidi v Rožmitále pod Radhoštěm.

ního příběhu mladých budovatelů kapitalisticko-druzstevně zemědělského státu nám pan Zelený předkládá zakódovaný erotický deník známého pražského Chuana. Posudte sami.

Oženila jsem se s mrtvolou: večer mi hraje na saxofon

Nejmenovaná osoba neznámého pohlaví Karla Z. ze Sdružení dětí, mládeže a dagů se nedávno vdala za kostlivce, který až do nedávna zvonil na Orloji. Po prvním políbení kostlivec ožvil se a s každou pusou se více a více podobá člověku. Stále však nemluví a to vede k intermitentním depresím, které pramení z neúspěšných pokusů začlenit se do dnešní společnosti.

Na radu Dr. Átka, psychologa z Ústavu pro narušené kandidáty věd se kostlivec-jenž je partnerkou afektovaně nazývan KoDřen-začal učit hrát na saxofon. Tato činnost mu umožňuje uplatnit dlouholeté zkušenosti a znalosti rytmu získané na jeho bývalém pracovišti. Podle posledních zpráv se pan KoDřen cítí lépe.

Matějtdadlo™

Nástroj budoucnosti ?

Prof. ing. Matěj z Ústavu Matějtdadel a Počítadel předvedl včera odpoledne na velebleštrhu v Praze-Bohnických svůj nový kalkulátor. Od předchozích typů se toto matějtdadlo liší především novým radikálním uspořádáním kuliček. Za poznámku též stojí nový tekutý displej, který byl nedávno patentován Matějovým kolegou Profesorem Poččím. Zájem o tento neobvyklý nástroj projevil Uganda, Rumunsko & požární sbor v Havlíčkově Brodě.

Podmorka U2 Potopena

Eine kleine Argonautische U-Boat potopena v Kulturische basin in Prag. Der Perseuische kapitan Herr Brik is a suspect in this horrible crime. More info on page 16.

Pátrejte s námi

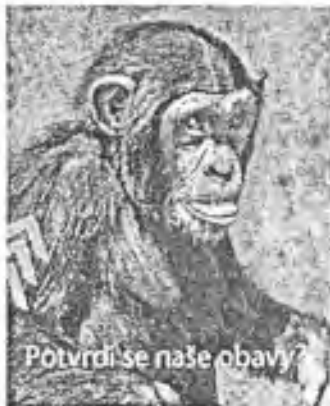
**Hobit spatřen
na stanici
Malostranská**

Pátrátko

EXTRA

S P E C I Á L

Vše ví, vše zná, vše povi

Potvrdi se naše obavy

Admirál Gemini přeměněn v opici !

Od zvláštního zpravodaje TASS—Tisková Asociace Sádelnatých Saturninů

Stalo se tak včera večer v Hažtalské ulici. Bohužel se zatím neví zdali pan admirál byl přeměněn v opici—což by znamenalo že se pnsťu admiralita bude konat v Troji—či zda byl přeměněn zatímco byl v opici. Pokud je tomu tak tak zatím nevíme v co byl pan admirál přeměněn. Jelikož detektiv Flech který se ujal případu odmítl odpovědět na otázky vyzýváme čtenáře aby nám napsali, zatelefonovali či zařaxovali v co se pan Dag mohl asi tak přeměnit. Slosovaný výherce získá lososa a volnou vstupenku buď do Zoo či Nerudovy ulice 45.

OUR WOMAN IN PHILIPHINES

Světověznámý autor Grašunka Zelený přepíše ve svém nejnovějším románu současnou situaci na dalekých Filipinských ostrovech. Náš recenzent však va-

niho příběhu mladých budovatelů kapitalistické družstevně zemědělského státu nám pan Zelený předkládá zakódovaný erotický deník známého

Od našeho
Zvláštního

Cena Kiwi šoupá

Podle posledních správ z Burzy drsné počasí na Nové Mořské Zemi způsobilo velké škody všem kiwím farmářům. Burzovní spekulant Oldřich Burák tedy spekuluje, že cena všech zachovalých a zdravých kiwi prudce poroste v druhé polovině tohoto roku. Pokud můžete investujte všechny své úspory do kiwích kupónů. K dostání u firmy Kiwi & Kiwi, Královské Vinohrady.

možnost popovídat si s někým večer ve stanu), ale nevím jestli je to reálné. Uvidíme přes rok. Nyní část dvě, čili jemnější. Na zahajovacím ohni, když jsme si říkali plány na tábor, jsme se myslím všichni shodli, že největším cílem je spojit Perseus, pomyslně rozdělený na novopečené plavčíky a staré páky, do jednoho celku. Tak to se podařilo skoro úplně. Hurál k celkové atmosféře. Pohybovala se od dobré k výborné. Smích, uvolněnost, mnohem větší živost než např. na minulém táboře. Ale, ke sblížení starých pák s nováčky sice došlo, ale že by se nějak zlepšily vztahy mezi staršími, tak to vůbec. Jediná světlá výjimka je Filipína s Kiwi. Z mých osobních jedině vztah s Petrou. Ptáte-li se po důvodu, tak jsou myslím dvě řešení. Buď, že energie starších směřovala právě spíš na ty mladší než navzájem mezi sebou a nebo se stím nedá nic dělat, neboť každý si nemůže rozumět s každým. Ve mně je sice stále taková naděje, že to přece při troše snahy a tolerance musí jít, ale třeba je to opravdu jen moje falešná naděje. Také tam byli někteří jedinci, u kterých by se ani nepoznalo, kdyby na táboře nebyli a jiní, kteří zas byli osamoceni mezi třiceti lidmi. Nic nemůže být dokonalé. Na závěr můj celkový dojem ze sebe: samozřejmě jsem opět skoro nic nestihla, přestože jsem měla alespon o polovinu úkolů než boatsmani, skoro pořád jsem se cítila unavená (neumím odpočívat), ale když srovnám tento tábor s minulým, byla jsem mnohem menší mátoha, věděla jsem, co tam dělám atd. Zkrátka vzestupná tendence. ☘

Čau Rhea

Pozor pozor

!!!

Soutěžní foto

pana fotografa

Filipína

**Tábor
Argonautů**

Mokro na Tursku

U2

Na tento tábor jsme se s Luckou, Tuti a Zilvou pečlivě připravovali. Snažili jsme se, aby všechno bylo připraveno už v

Praze - nechtěli jsme ponechat nic náhodě. Legenda byla na téma úplně nejstarších Slovanů. Bodování bylo rozděleno na individuální a posádkové. V individuálním bodování se lidé snažili získat určité civilizační vymoženosti, které si v liduprázdné a divoké přírodě museli vydobývat - těmto vymoženostem jsme říkali práva. Díky skvělému přístupu členů se z této záležitosti stala náplň skoro celé první poloviny tábora. Posádky získávaly body proto, aby si mohly koupit další část území Čech. Posádka která měla nejvíce území, automaticky získala vládu nad Čechami a tím i Prahu - poslední kartičku. Čechy představovala obrovská nástěnná mapa rozdělená jako žachovnice. Pokud se posádka rozhodla koupit prázdný čtvereček mapy, nedělo se nic. Pokud si posádka vybrala červený, musela se podrobit věštbě, která byla v daném území skryta. Věštby mohly být jak dobré tak špatné - každopádně příjemně zpestřovaly a oživovaly celý průběh tábora. To jen stručně legenda. Program se opíral hlavně o tzv. 'etapové hry', kterých bylo sehráno asi patnáct, různé turnaje a hříčky. Dále byly všechny rozcvičky dělány formou hry. Až jsme tedy přípravě věnovali spoustu energie, vše se zpočátku vyvíjelo vcelkem. Zilvar jel na předtáborovku rovnou s teplotou. Tuti ji měla taky a já jsem přijel až s oddílem, omámený antibiotiky. Za předtáborovku tedy patří velký dík Bříkovi a Fivovi, kteří nám pomohli. Dále nám trochu znepříjemnilo situaci velice špatné počasí a zima. Opět díky dobré náladě a odolnosti Argonautů se to táboru nějak záporně nedotklo. Je to zvláštní pocit z tábora, když většinu jeho dní prší a vy čvachtáte neustále v mokrých botách. Takže si myslím, že program i legenda neměly nějaký větší nedostatek. V podstatě se naplnily naše představy. Ale na tábory se nejedždí jen kvůli těmto lahůdkám, ale i kvůli ostatním lidem, kvůli legraci, kvůli krásné ietní atmosféře, kvůli pocitu samostatnosti, síly a živočišné

energie. Myslím že jsem necítil, že by to Argonauti nějak plánovali a že bych tedy cítil nějakou snahu po naplnění tohoto. O to více, a to je možná dobře, legrace byla přiměřena momentálním podmínkám, letní atmosféra byla zajímavě poznamenána, ale o to víc na ni vzpomínám. Pocit samostatnosti a síly, myslím, se po některých hrách nemohl nikomu vyhnout, no a ti ostatní lidé? Myslím, že Argonauti do sebe nepronikli a nepoznali se dlouhýmihovory, protože jim to moc nejde (nezazlívám jim to), ale setkali se promáčení v dešti a smáli se při tom, hřáli se vedle sebe ve spacácích, když všechno měli už promočené, šlapali vedle sebe 60 km dnem i nocí, pomáhali jeden druhému při náročných hrách i např. půjčením bot, mačkali se v sedmi na posedu, aby nespali v dešti... A to je hodně a doufám, že s toho budou hodně dlouho žít, aby mohli posléze zkusit třeba i ty sáhodlouhé důležité hovory a po vidání. Ale když už jsme u těch vztahů, tak to zas tak skvělé vždy samozřejmě nebylo. Dost často bylo slyšet nepříjemné poznámky či snad výsměch. Občas bylo prostě trochu dusno, ale jelikož to bylo díky těm samým lidem, tak se to snad dá celkem snadno vyřešit. Tyto nálady vycházely hlavně z Moby Dicku, který sice vyhrál celotáborovou hru, ale celkově se neukázal v moc dobrém světle a asi se bude muset výrazně změnit jeho složení. Taže bych se měl zmínit asi o táborové zkoušce 'Perunovo pokušení', kterou splnil jen Červánek a myslím, že byla dost náročná. Ostatně, zeptejte se Červánka. Vtip zkoušky byl v tom, že poslední úkol byl nespílitelný a pokoušený ji tedy nemohl splnit. Nicméně to, jestli poslední úkol splnil, věděl jen on, a proto mohl klidně přijít do tábora a říci: "Splnil jsem". Tudíž by nespílnil. Ten, kdo přišel a řekl, že nespílnil, mohl být u závěrečného ohně mile překvapen. Dále se mi z tábora vybavuje to, že jsme dost často chodili ve slovanských oblecích, což bylo pěkné, no a taky jsme měli slovanská jména, z kterých se ujalo jméno pro Evičku - Svízuła, pro Marka - Šumichrást, pro Ondřeje - Lesoj a pro Pavla - Slavoj. A co ještě napsat? Snad jen, že budu rád vzpomínat na bubnování deště do stanové plachty, na věčně promáčenou louku, na zvuk zvonu, který nás svolával, na promáčené Argonauty... No prostě na ten skvělej tábor roku 1993. 🍎

Tábor Argonautů

Řehoř

Dne 30. června, když se odjíždělo na předtáborovku, vypadala situace asi takhle: U2 bere antibiotika a Zilvar a Tutti mají teplotu. A tak začal argonautský tábor. Naštěstí se ze svých nemocí všichni s úspěchem vylízali, a tak po čtyřech horkých a až moc slunečných předtáborových dnech, kdy přijel zbytek oddílů, vypadalo na slibný tábor.

Ale někde se asi stala chyba. Snad v náboženství, to víte, když se uctívá Perun, bůh bouře, dá se od něj čekat, že na vás sežle počasí, které pokládá za vhodné on. A tak začalo pršet a s malými přestávkami nepřestalo až do odjezdu. Mělo to za následek zajímavé přírodní úkazy, např.: odpadovka se vylévá z břehů, neustávající vlhko od kolen dolů a všude bahno, v kuchyni místy až po chodníky.

Mnohým vzdělanějším a zasvěceným po přečtení věty o Perunovi asi došlo, že je to bůh slovanský. A to že jsme ho uctívali také není náhodou – byli jsme totiž Slované. Dalo by se od nás možná čekat, že nám tato legenda bude blízká, národnostně to není zas taková změna. Ale pro mnohé to byla propast nepřeklenutelná, a tak do naší mapy Čech, na které se odehrával posádkový boj o území, se začali kreslit továrny na trhaviny, výbušniny a mnohé jiné módní vymoženosti. Tak militantní národ jste asi ještě neviděli, zkrátka a dobře, ve slovanském světě byla zřejmě jaderná katastrofa na spadnutí. Ale až na ty drobné úlety některých "Slovanů" musím říci, že takovou legendu jsem ještě nezažila. Teda, ne že bych jich zažila moc, ale tohle byla určitě nejlepkší. To asi také přispělo k tomu, že přes nepřízen počasí byla po celý tábor perefektní atmosféra. Skutečně, tak dobře jsem se ještě mezi Argonauty necítila. Snad všichni vypadali, jako že je to na táboře opravdu baví a líbí se jim tam, většina zuřivě pínala práva (část legendy určená pro jednotlivce - získávala se práva na tkaničky, na houni, na ozdoby) a leckdo dokonce neváhal vynaložit něco úsilí i na vítězství v bodování posádkovém. Ale to teda bohužel ne všichni, třeba má předrahá posádka Victoria. Například po první etapovce jsem myslela, že s takovou děsnou posádkou celý tábor nevydržím, byly jsme všechny dost našťavané (ony nepádloualy, já jsem začala být nervózní). Pak ale přišly další hry, ve kterých jeden nestačil sledovat, kde se v těch Victorkách to nadšení bere. Nakonec jsme stejně prohráli a podle pravidla - sláva vítězi, čest poraženému - jsme z tábora odjely jako nejčestnější posádka.

Ono možná bylo dost nepřesné psát, že bylo velké nadšení do táborové legendy, protože co se táborové zkoušky týče, no, nic moc. Nechtělo se po nás nic tak zvláštního, jen splnit pár bodů do Nánohnické, a pak vyrazit na zkoušku (plnění-neplnění probíhalo celý tábor, zkouška byla jenorázová). Ani se neptejte, jak to dopadlo. Celé to splnil jen Červánek a ty body do NK měl pouze on a Lexa, kterému se bohužel zbytek splnit nepodařil. Ostatní se na to vykašlali tak nějak úplně, no já se taky nemám moc čím chlubit. A tak se radši chlubit nebudu. ☘

Pozor! Toto není fotografie.
Opakujeme toto není
fotografie.

**Tábor
Calypsa**

Dřív než vyjde světlo dne

Pája

Crr...crr... „Promínte, že jsem Vás nechal čekat“, měl už na jazyku, ale najednou si uvědomil, že to není Gandalf, ale nějaký trpaslík. Ten si pověsil plášť s kapucí na nejbližší věšák a s hlubokou poklonou se představil: „Dvalín, k Vaším službám.“

Tak takhle nějak začal letošní, již pátý tábor Calypsa, letos ve znamení putování Bilbo Pytlíka k osamělé Hoře, za pokladem trpaslíků, který jim kdysi dávno ukradl strašlivý drak Šmak. Kromě Bilbo Pytlíka, kterých letos bylo 18, bylo ve výpravě třináct trpaslíků: Pája, Pampo, Zuzka, Drátek, Křeček a Kopčem (komu to nesouhlasí, ať vrátí školné), jeden Gandalf a jedno hobitátko, taktéž zvané Kubák.

Po strastiplné cestě se všichni zúčastnění pohybovali s vypětím sil a s maximálním nasazením pro ně vlastním (ovšem nebýt Gandalfa, kdo ví).

Nejošklivější část cesty, přechod Mlžných hor, se neobešla bez nepříjemností. Už první večer v horách jsme byli přepadeni zlými krvelačnými skřety, kteří byli tak strašní, že se i trpaslík Křeček místo boje schovával v kapu mezi calypsáky. Přesto jsme si s útočníky poradili. Po slavném vítězství to bylo k hoře už jen co by skřeti hlavou dohodil. A protože se nic neházelo, Hobiti si vymysleli novou hru Plasák, která se velmi záhy stala velmi oblíbenou v kraji pod pruhovaným sloupem.

Konečně se přiblížila Hora a s ní nevyhnutelný boj s drakem. Přesto, že byli Hobitci po závěrečné cestě k smrti unaveni a drak dýmal a soptil, co mu tráva stačila, byl nad hlavu poražen.

Boj skončil, nastal poslední den. V tomto okamžiku se ukázalo, že nikoliv drak Šmak, ale zkouška Beladony Bralové se stala pro hobity nezdolatelná. Bohužel ji nesplnil nikdo. Přesto nebyli malí cestovatelé zavrženi svými rodiči, kteří byli velmi milí a po důvěrném sdělení, že oni budou tou aktivní složkou večerního divadla, se tvářili velmi odhodlaně. Jak řekli tak udělali a drak Šmak padl ještě jednou a to rukou Zkoumalovou.

Co se mého názoru týče, myslím, že se letošní tábor vcelku vydařil, zvláště pak rodičovský dvouden, ze kterého jsem měl po lonských Fletecherových zkušenostech trochu (nebo spíš víc) strach.

Příjemné také bylo, že kromě klasických otýpek nenastala situace, při které by bylo třeba použít nějakého většího trestu. Jediným větším stínem tábora byla posádka Panterů a její boatsman musel být po týdnu „odvolán z funkce“. I přesto Pantaci svůj handicap nakonec překonali a i oni pozvedli hlavu a meč a nad Šmakem zvítězili.

Škvělé byly také, řek bych, mimoprogramové calypsácké aktivity, se kterými začal nejprve kapi-tánát a posléze se jich chopili i členové oddílu. Tak vznikl již zmíněný Plasák (původně kriket) nebo třeba výroba leteckého parku nad stůl do kapa (s tím měl nejvíce práce Drátek jako zdravotník, neb i Calypsák se někdy utne...)

Na závěr bych se chtěl rozloučit se Špuntem, Honzou, Jenkinsem, Dinem, Rejskem a Otýpkou, tedy s těmi, kteří přecházejí do Persea.

Tak se mějte a ahoj

Historie Gemini

Fletecher

Historie Gemini

Historie Gemini

Historie Gemini

Historie Gemini

Historie Gemini

Historie Gemini

Historie Gemini

HISTORIE GEMINI

Historie Gemini

Historie Gemini

září 1979 – únor 1980

V září 1979 na admiraltě 21.9 dochází v historii Gemini k druhé volbě admirála. Na období dalších dvou let se Jim opět stává Dag, Kačenka se svými Pidi se přejmenovává na Calypso, ale zatím vyvíjí činnost v Poseidónu.

V září se také uskutečňuje pokračování pokusů o koupi chalupy pro středisko. Na základě typu Bruceho - bývalého člena Jedenáctky - jedeme obhlédnout tzv. bývalou krčárnu v obci Svitava-Lindava. Po zhodnocení stavu náš zájem ochladl. Další pokus získat poměrně pěknou chalupu v této vsi ztroskotal na výši požadované částky: 120 000 Kčs. Admirálita a lidé kolem ní byli v té době schopni dát dohromady pouze 75 000 Kčs.

V listopadu se uskutečňuje první boatsmanský kurs Gemini ve Žloutkovicích. Celé akce se zúčastňuje celkem 27 osob. Celý kurs má velice dobrou atmosféru, program střídá program, na vedení se podílejí kromě admirála všichni kapitáni.

Ještě v prosinci jednotlivé oddíly navštěvují Ginzelmáru a závěr měsíce a roku patří oddílovým vánočkám. Vedle nich se uskutečňuje lyžařský zájezd pro středoškoly z pražských gym-názií, místem konání je Studenec. Celá akce je předzvěstí změn, které se od nového kalendářního roku týkají Poseidónu. Zájezdu se zúčastnili tací lidé, jako Špalek, Jaruška - budoucí kapitáni a Jarmila, Evča a Helča - budoucí hezké členky Poseidónu. Poseidón jako střední oddíl končí svojí činnost vánoční výpravou v Liberci. Lednem 1980 se Poseidón stává oddílem starších a Calypso oddílem doplňujícím střední oddíl. Definitivní souhlas dává admirálita v únoru 1980. ☛

Jak asi většina z vás ví, jel jsem dřív z tábora, abych se zúčastnila akce jiné. Byl to seznamovací pobyt pro prváky gymnázia J.Keplera. Byla jsem strašně zvědavá a možná jsem toho očekávala až příliš moc.

Po výstupu z vlaku jsme se rozdělili na dvě skupiny, nasedli jsme do dvou autobusů a už jsme se neviděli kromě dvou posledních dnů. Asi o půlnoci nás z autobusu vyvedli a my, máje předtím zavázané oči, jsme museli podle slepé mapy dojít až na místo. Okolo jedné konečně všichni dorazili. Celých pět dní devět dnů bylo vlastně jednou velkou hrou. Volného času bylo denně asi třicet minut. Celý den jsme hráli většinou nějaké fyzicky náročné hry. Nejroznější hry na běhání, brodění bahnem, skoky do vody nebo pozadu, kdy byl člověk odkázán na ty druhé, co ho dole chytali. Hráli jsme také různé netradiční sporty, dělali jsme reklamní fotografie, navrhovali jsme módu, barvili trička...

Téměř každý den jsme také jezdili na horských kolech a ležli po skalách. Večer jsme se scházeli ve společné místnosti a ochutnávali různé druhy čajů a vín, učili se je poznávat, tancovali jsme, hráli sociodrama (například na jednu z otázek, jestli je správný pohlavní styk do patnácti let, si většina sedla na stranu ano) a různé hry na neverbální komunikaci (plazili jsme se po sobě a tak podobně...).

A te něco ke spolužákům. Kluci frajeři, až na pár výjimek, holky zase byly nejšťastnější, když se dozvěděli, kde mají teda vlastně ty laciný džíny. Takže jsem si po prvních pár dnech říkala zlatý lidi v Perseu. Ale pak se ukázalo, že to není všechno tak černé, jak se zdá. Začínala jsem vidět i jiné věci než ty co se mi nelíbily. ale: spon teď po Lipnici vím, co mám od koho ve třídě a v jakých situacích očekávat. 🍎

Mary Renaultová: Král musí zemřít - Býk přichází z moře

Filipíno

Theseus. Jméno jednoho ze zakládajících oddílů žemini v roce 1977, přebrané z řeckých bájí. Pokud si však chcete o tomto bájném jménu představit něco víc, rozhodně si přečtěte tuto nihu.

edy Theseus, pocházející z helénskeho rodu, udoucí král attický a eleusinský, světenec odrovlasého Poseidona. Narodil se v roizeně, syn dcery troizenského krále.

Ctižádostivý chlapec s ohromnou vůlí se rozhodne najít a poznat svého skutečného otce. Vydá se do Athén a v tu chvíli se začíná odvíjet náramné dobrodružství, spoustu neopakovatelných, pro Thesea osudových situací, popis tehdejší doby s jejími zvyky a mravy. Čeká nás příchod do kraje Eleusíny a podivné situace, ve které se stane Theseus jejím králem. Jeho útěk do Athén, život na Krétě v Býčím dvoře, kde se pořádají tradiční býčí zápasy, pád Labyrintu způsobený rukou zeměřese, setkání s Amazonkami během mořské plavby a...

Celý příběh se velice příjemně čte a mimo jiné se můžete dozvědět, co všechno se dá prožít v pouhých sedmácti letech věku.

Opravdu doporučuji! Můžete se zeptat i Matěje, Daga nebo Lota. Zjistíte nebudou jiného názoru. 🍎

Z Námořnické knížky

Petra

Blíží se podzim a s ním co? Kromě nového oddílového roku, plískanic a vánoc také větší možnost dostat rýmu, chřipku nebo angínu. A proto je tu Kurýr, aby těm, kteří nevědí, mohl říci, jak se proti těmto zákeřníkům bránit, popřípadě se jich zbavit.

Jako prevence je samozřejmě nejlepší otužování, vitamíny a oblékání úměrné počasí a účelu. Ovšem někdy - chybička se vloudí a jednoho krásného dne se probudíme - hlava bolí, dýchat se nedá, no hrůza. To potom nejlépe, když je to jen rýma, použít kapky do nosu (sanorin, nasivin), nebo inhalovat slanou vodu nebo heřmáněk a jeden acylpirin nebo acylkofein na noc taky neuškodí. Přidá-li se však k tomu ještě kašel, je nutné přidat i na intenzitě léčby - předchozí plus třikrát denně polévkovou lžící sirupu na kašel nebo medu. Může se však stát, že veškerá léčba není nic platná a místo zlepšení přijde horečka. Pak vůbec nevylézáme z postele, pijeme čaj, jíme

vitamíny, užíváme třikrát denně paralen nebo acylpirin a počtíme se až teplota sjeze na normál (tj. pod 37 stupňů Celsia). Pak, když ještě den vydržíme v posteli a v následujících dnech pokud možno nejdem do bazénu, na běžecké závody či na procházku v dešti, by měla být chřipka zlikvidována.

Ted přijde na řadu největší zákeřník - angína. Poznáte ji tak, že kromě teploty vás při polykání bolí v krku a hlavně pod spodní čelistí máte hmatatelné, na dotek bolestivé zvětšené uzliny. V tomto případě je nejlepší se sebrat, pořádně se obléci a odkrácet k doktorovi, který vám předepíše antibiotika. Pak už se chováte stejně jako při léčení chřipky, jen místo paralenu berete penicilin. Důležitou zásadou při braní antibiotik je žádná fyzická námaha a dobrat veškeré předepsané léky do konce, i když máte pocit, že jste zdraví. Anginózní bacily jsou totiž hrozné potvory. Tak už se umíte vyléčit, ale stejně je to nuda, být nemocný, proto na to při oblékání, hlavně na výpravy, alespon myslete. ☘

Pozor prémie

Každý majitel Kurýra, při prokázání vlastnictví, má právo na půlku citronu. Prémii je možné si vybrat u mne.

Mé denní sny

U2

Někdy vejdu do placeného prostoru metra a začnu se hned na jezdících schodech přehrabovat v tašce a hledat nějaký sešit či knihu, abych ten ztracený čas cestování nějak užitečně strávil, avšak někdy v metru úmyslně lenoším, protože mě zrovna před očima ubíhají krásné představy. Tu bych mohl jet třeba dvě hodiny (často takhle trávím dlouhé cesty autem nebo autobusem říká se tomu denní snění člověk je v jiném světě kde probíhají neskutečné věci). Jsem hlavním hrdinou (ve svém snění je vždycky hlavním hrdinou snící) nádherných příběhů, ale i příběhů přímo děsivých. Vzpomínám si, že náměty takovýchto představ se od malička měnily (úplně nejdřív jsem snil o fotbalové slávě a zatímco na povrchu jsem byl velice skromný ve svých snech jsem byl absolutní jednička a idol a je zajímavé co všechno jsem s fotbalem dokázal později jsem snil o dobrodružné cestě po řece s klubem Ontario který jsme založili ve třídě nezůstalo jen u ubohé pramice a za chvíli byl naplánován celý společný život na samotě v lese další oblast v které jsem se prosadil byla politika kolik jen jsem prožil výsledků nebojácných veřejných vystoupení a politických úspěchů - to už jsem asi byl prezident). To jsou jen ty nejzákladnější iluze (ale bylo jich mnohem víc). Vždycky mne překvapí, s jakou intenzitou a přesvědčivostí dokáží takové denní sny prožít. Velmi často se mi stává, že mi vyhrknou slzy do očí (to jsou dny kdy prožívám svou smrt či smrt někoho blízkého), nebo se začnu smát, taky občas začnu něco povídat (to zrovna s někým vážně diskutuji hádám se). Jednou jsem měl velmi vysoké teploty. Přes noc, kdy jsem se potil, jsem prožil ohromné věci. Není ale teď tak zajímavé líčit věci, které prožívám kdesi jinde - konec konců, kdo by rád vyprávěl své vědomé sny - jsou totiž často v rozporu s tím, jakými se chceme vidět v normálním životě. Tyto 'sny' jsou až podivuhodné tabu, mluvil jsem jen s několika lidmi o denním snění a byl jsem překvapen shodou v takovém prožívání, ale nikdy jsem neslyšel od nikoho vyprávět tyto sny v necenzurované podobě.

Tyto vysněné krajiny řídí náš život. Zdá se mi, že aniž to tušíme, tvoříme si svůj vlastní reálný život podle našich snů a tím se k nim přiznáváme. Nemáme už spoustu věcí, které se mají stát, už několikrát přehrané ve své mysli (at už se pak stanou nebo ne)? Není někdy prosazování určitých názorů či vkusu ovlivněno právě našimi představami? Je to záhada (jako by denní snění bylo tak trochu mimochodem jakoby v závorce našeho života jako něco co se přímo nevyslovuje ale přitom dodává našemu životu skrytý vysvětlující smysl). Tak trochu mne uchvátilo přirovnání se závorkami. Závorky jsou skvělá věc - ale to až někdy jindy - existuje obrovské tajemství závorek - jen to vám prozradím. Zdejší úvaha se nám trochu zesložitelá, nebo ne? Zkuste o té věci přemýšlet sami, uvidíte, že se vám velice zkomplikuje původně jednoduchý pohled. Existují lidé, kteří věří, že představy řídí náš život a jsou zase lidé, kteří si myslí, že my ovlivňujeme ty představy. Čtenáři, vyber si, přemyslej a prosím tě (proboha) nechtěj ode mne závěr!!! 🍀

Věčný boj

Matěj

Očas se mi stává, že když večer uléhám na lůžko, mám pocit že jsem právě uplynulý den vůbec nevyužil, že mi zkrátka nějak utekl mezi prsty. Je to hrozné, když si vzpomenu na vše, co jsem ten den chtěl udělat a neudělal a je to hrozné, když si připustím, že by takový den mohl přijít zas.

A pak vzpomínám, jak to, čím to vlastně je. Ráno jsem přeci normálně vstal do školy, byl jsem jen trochu unavený. A v té únavě už jsem ji snad cítil přicházet. Pak jsem se nudil a otravoval několik hodin ve škole a ona mě přitom uchvacovala stále víc a víc. Pak když jsem přišel domů, měla mě už úpině.

Ale kdo to byl, kdo mě dostal do své moci? Je to jednoduché: líná nálada. Pomalu se přiblížila a už mě měla. A to že jsem měl ještě spočítat peníze v oddílové kase, naučit se něco do školy, napsat článek do Kurýra a sepsat oddílový inventář, ji jen přizívilo. Taková kupa problémů a tak se mi do nich nechce...

Tak snad si napřed dám něco k jídlu. a tady mám nový časopis. A ještě zavolat Břkovi... A už mám zase hlad. A už je večer, tak alespon ještě něco uklidit. Ale při uklízení narazím na nějakou zajímavou knihu a pak se chvíli dívám s babičkou na televizi... A najednou je deset a za celý den jsem nic neudělal.

Čím to je? Odpovědí je několik. Mohl jsem jít dřív spát a nebyl bych ráno unavený. Mohl jsem si nějak zpříjemnit pobyt ve škole a nemusel jsem pak být otrávený. Ale hlavně když pak už mě měla, mohl jsem to naráz překousnout a rychle se do něčeho pustit. A zabrat se do toho a ona by ustoupila. Víím to, protože to tak někdy dělám. Jde jen o to se rozhodlat.

Anebo si to ráno pěkně naplánovat a promyslet si organizaci svého času. Zbavit se všeho zbytečného. To by snad mohlo pomoci i na táboře.

Principálně je to ale vždy jedno a to samé: souboj vůle s leností, která je v každém z nás. A ta vůle se dá cvičit, to mám vyzkoušené. Mně na to třeba funguje modrý život. Tam když večer nepřemůžu svou lenost a nezacvičím si a neosprchuji se studenou vodou, vidím pak jasně v tabulce, jaký jsem slaboch. Ale třeba máte lepší metodu...

Tak vzhůru do boje s časem a sám se sebou! 🍎

